

Разпжди невеселитѣ мисли.
Царь Калоянъ ще се завърне
победителъ...Никога до сега той
не е бивалъ надвиванъ...

ЦАРИЦАТА

Напраздно се мъчишь да ме
раздумвашь, о Зоя. Не! ~~Иван~~
Латинитѣ сж друго нѣщо. Какво ще
помогне нашата храбрость, нашата
сила, предъ оная безчетна папачь
отъ желѣзни рицари, тежко въоржени
съ обковани въ брони коне...
/въздиша, залутва се изъ стаята /

ЗОЯ

Не плачи. Свети Димитъръ и
сега ще ни помогне. Ето...
азъ ще ти посвира и попѣя.../взима
лютнята /
Слушай:
зъ

Колко рече?

шаохвалила се е Милкина майка
ма ми нийде Милкина хубостъ
Н. въ Цариграда ни въ Дрънополе...
То хвѣя има въвъ Търновъ града!
Дега зачуло момче латинче
То й закупило скъпи дългери
Че отиде въ елхова гора
Издѣлаач. сж елхови дѣски
Че напрупили тънка гемийка
Че й превпило всѣкаква купя
Всѣкаква скупя, моминска труфя
Моминска труфя, писани хурки
Писани хурпи, телли вретена
Сърма и златъ, бѣла коприна
Провикналоуфе й бѣло Латинче,
- Гелала ка, я, моминска труфя!
Върви се малъ, мало и голѣмо
Току ми нѣмъ хубава Милка
Вй де ми всякъ хубава Милка
Една и слугъ пхтя метѣше
Друга и слуга скути държеше
Че си влѣтъ въ тънка гемийка
Да си избѣра сърма и злато
Като я въѣ момче Латинче
То я улови въ дѣсна ржка,
Че подкара въ тънка гемийка
Че се провиѣна момче Латинче
- Моръ ой те бе, хубава Милке,
Когато трънка грозде пусне,
Тогазъ ще видѣвъ твоята майка!

Ето видишь ли какъ те разсмѣхъ!
А сега да повикамъ старата Каля
Да погадае - кой щ победи
Нашитѣ или латинитѣ

с плесва съ ржце
по момичеца
ски пришилжнич
п

/ Влизатъ Каля и нѣколко млади кумъ

КАЛЯ

/ сѣда на земята и хвърля на бобъ върху една низка софра /